

מיומנו של עימנואל רינגלבלום על שחיתותה של המשטרה היהודית בזמן הגירוש

5 בדצמבר 1942

על מעשי הזוועה של השוטרים באומשלאג מספרים כל מיני דברים. בני אדם לא היו עבורם אלא "גולגולת" שאפשר לקבל תמורתם דמי כופר. יכול האדם לפדות את עצמו בדמים, בכסף, באבנים יקרות, בזהב וכיוצא בזה. מחיר ה"גולגולת" היה נייד. בתחילה 1000-2000 זלוטי. אחר כך המחיר עלה והגיעה כדי 10,000... לא הייתה לשוטרים היהודים שום רחמנות. אישיות דגולה ביותר שלא יכלה לפדות עצמה, או שלא היו לה קרובים שיפדו אותה, גורשה... בכלל אי אפשר היה להכיר את השוטרים בזמן הגירוש. הסיתו אותם בהתמדה נגד העקשנים הממאנים להיגרש. איימו עליהם בלי הרף שייקחו אותם, את נשותיהם וילדיהם לאומשלאג... הנחטפים לאומשלאגפלאץ ובעיקר הנשים גילו התנגדות. כל זה יצר אוירה בלתי אפשרית לשוטרים והם התפרעו ועשו מעשים נוראים.

מקור: עימנואל רינגלבלום, *יומן ורשימות מתקופת המלחמה, יד ושם, ירושלים, 1992*
עמ' 432.